

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

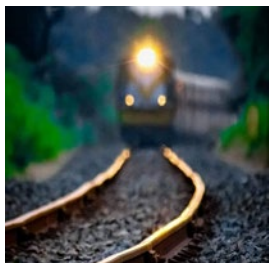
Ianuarie (Gerar)
nr. 1 (109) / 2026

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tâmbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Încotro ne îndreptăm?

Citiți în pagina 1

Pasageri pe calea mântuirii

Citiți în pagina 4

Sfântul Antonie cel Mare

Citiți în pagina 15

Însemnătatea Sfântului Ioan
Botezătorul

Citiți în pagina 10

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Încotro ne îndreptăm?

Cu bucurie mare deschid „prefața” acestui an, dorindu-vă multă sănătate, bucurie duhovnicească, împliniri pe toate planurile și multă pace în suflet, împreună cu tradiționalul „La mulți Ani!”, dar nu înainte de a mulțumi Sfintei Treimi și Maicii Domnului pentru că ne-au învrednicit și de această dată să „tăiem panglica” unui nou sector de drum din această scurtă viață pământească. Eu știu că odată cu fiecare început, energia și elanul de care dăm dovadă sunt la cote maxime, chiar dacă, cu trecerea timpului, toate aceste porniri se mai estompează, dar, având în vedere că avem în față un drum pe care încă nu am circulat, întrebarea firească este: Încotro ne îndreptăm? Oare ce ne așteaptă după prima curbă sau după dealul care se vede în zare? Sau poate ar fi mai potrivit să spunem ce așteptări avem de la acest „nou sector de drum” și cum am vrea să fie? Așa ca la început de an, din vorbă-n vorbă, am prins „din zbor” câteva așteptări și dorințe pe care unii dintre cunoscuții mei le-au trecut pe listă. Astfel, am aflat că în acest an unii așteaptă ceva majorări salariale, unul și-a propus să-și extindă locuința, altcineva să facă o excursie spre Mediterană, iar altul mai pesimist mi-a spus că nu are așteptări de la acest an, motivând că de câțiva ani totul merge pe dos în țara noastră.

Poate ca nu v-aș fi spus toate acestea dacă într-o dimineață, pe un post de radio, la întrebarea reporterului „Ce vă doriți pentru anul acesta?”, răspunsul interlocutorului nu m-ar fi surprins. Ce a spus? Simplu: „Vreau ca în acest an să pot ierta pe toți cei care mi-au greșit!”. Un răspuns simplu la prima vedere, dar greu de asimilat, având în vedere că lumea materială în care trăim nu poate „digera” ceea ce nu este pur material sau trupesc. Bineînțeles că legea de căpătâi a creștinului este „Legea (porunca) iubirii”, iar respectând-o nu ai cum să nu ierți pe cel care ți-a greșit sau care te-a supărat, dar trăind într-o lume depărtată de Dumnezeu, am rămas plăcut surprins (chiar impresionat) constatând că porunca dumnezeiască mai mocnește încă în inimile noastre. Păi, dacă am lăsat în urmă un an care poate nu ne-a adus multe beneficii duhovnicești, împotmolindu-ne în grijile și în problemele lumești, de ce să intrăm pe un nou drum cuprinși fiind de aceleași probleme sau de continuarea lor? De ce să dăm vina în continuare pe cel

care a ridicat capacul tomberonului, pentru mirosul care se împrășteie în jur? Dacă anul trecut am avut greutăți, cu siguranță vom avea și în acest an. Soluția este să încercăm să găsim o rezolvare (poate o rugăciune mai insistentă) și să vedem dacă sursa problemelor nu pornește chiar de la noi înșine, de la felul nostru de a fi sau de la ceea ce suntem! Ne interesează să reparăm gardul sau să adăugăm încă o anexă la locuință, dar nu ne pasă de vecinul pe care l-am mâhnit anul trecut sau de colegul de serviciu care a suferit de pe urma comportamentului nostru.

Dragii mei, problemele lumii au fost și vor fi întotdeauna. Dacă Dumnezeu îți vede împietrirea din inimă și nu te ajută, nu vei repara gardul nici în anul acesta și nici în anul viitor, dar dacă vei lăsa pentru un moment gândurile și grijile deșarte și îți vei îndrepta chiar și pentru o clipă inima către cel cu care te-ai certat sau pe care l-ai necăjit, încercând să-i redai zâmbetul de odinioară, atunci Dumnezeu se va îngriji și de celelalte probleme ale tale. Sfinții părinți ne învață că atunci când dușmanul te necăjește, în loc să-i vorbești urât sau să-l provoci la rândul tău, să oftezi cu amărăciune și să Îl rogi pe Dumnezeu să te ierte, iar atunci te vei izbăvi de păcatul tău. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea atât de frumos: „Să nu zicem: «Cutare m-a enervat» sau «Cutare m-a făcut să spun cuvinte grele». În toate cazurile, noi suntem vinovați pentru păcatele noastre. Căci dacă am fi oameni smeriți, nu numai oamenii, dar nici măcar diavolii nu ar putea să ne înfurie”. Iar noi, pentru un simplu gest sau cuvânt spus la supărare ne mâniem și ținem dușmănie pe aproapele, ignorând parcă îndemnul Sfântului Apostol Pavel: „Soarele să nu apună peste mânia voastră!” (Efeseni 4, 26).

Așternând aceste rânduri, gândul îmi fuge spre o tânără de doar douăzeci de ani, care știind încotro se îndreaptă și realizând încă de la această frumoasă vârstă că nimic în lume nu este mai de preț decât iubirea, ne-a lăsat spre îndelungă cugetare o frumoasă poezie din care vă redau și eu câteva pasaje:

„Îmi pare-așa ciudat că se mai poate

Găsi atâta vreme pentru ură,

Când viața e abia o picătură

Întru minutul ăsta care bate.

Și îmi pare neînțeles

Că nu privim la cer mai des,

Că nu culegem flori și nu zâmbim

Noi, care atât de repede murim...”

Scrisă în perioada interbelică, când încă urmele războiului erau prezente în inimile oamenilor, poezia ne pune în prim-plan faptul că avem doar o viață și,

pe lângă aceasta, mai este și scurtă. Dacă în anul 1936, Magda Isanos ne-a lăsat această mărturie și dacă ea a înțeles la vârsta când mulți tineri din zilele noastre nici nu se gândesc la faptul că nimic nu este veșnic pe pământ, noi de ce avem inimile împietrite? De ce ne dorim doar lucruri trecătoare și care de multe ori nu sunt la latitudinea noastră în a le împlini, când ceea ce ar trebui să ne dorim pentru a ne asigura odihna în viața viitoare poate fi înfăptuit încă de acum?

Să vedem partea bună din oameni și să ne rugăm Domnului Hristos să ne dea puterea de a ierta pe cei care ne-au greșit, cred că este singura soluție pentru a ajunge și noi de-a dreapta Mântuitorului, chiar dacă nu este tocmai ușor. De ce ne este greu să urmăm această cale? Personal, cred că mulți dintre noi nu iertăm și nu ne pasă de aproapele nostru pentru simplul motiv că nu dorim să facem aceasta. Și prin „împăcarea” cu această stare, nu facem decât să ne simțim superiori din punct de vedere moral față de cei din jur, să dăm vina pe alții pentru problemele noastre și să fim foarte ușor iritabili. Iar până a ajunge să ne plângem singuri de milă nu mai este decât un pas.

Părintele duhovnic îmi spunea că pentru a ierta pe cineva nu trebuie să-l ocolesc, ci să caut o cale de comunicare prin care să vorbim deschis. Dar, înainte de aceasta, este necesar a alunga din inimă toată mânia și abia după aceea voi putea să discut deschis cu el. Altfel, la mânie, nu vom putea nici spune, nici asculta vreun lucru chiar dacă este drept. Până la urmă, nu ne mânie atât cuvintele pe care le auzim de la celălalt, cât disprețul sau ura pe care o simțim față de el.

Acum, la început de drum, poate că ar trebui să cumpănim mai bine calea pe care alegem să o urmăm, pentru a nu ajunge la sfârșit de drum să constatăm că ne-am împotmolit în lucruri lumești fără de ieșire. Nu cred că este cazul să subliniez că o mică nemulțumire se poate amplifica în timp și se poate transforma într-un adevărat cancer pentru sufletul depărtat de Dumnezeu, motiv pentru care trebuie să „oblojim” imediat aceste sentimente cu puțină rugăciune pentru ca să nu crească și să ne doboare la pământ.

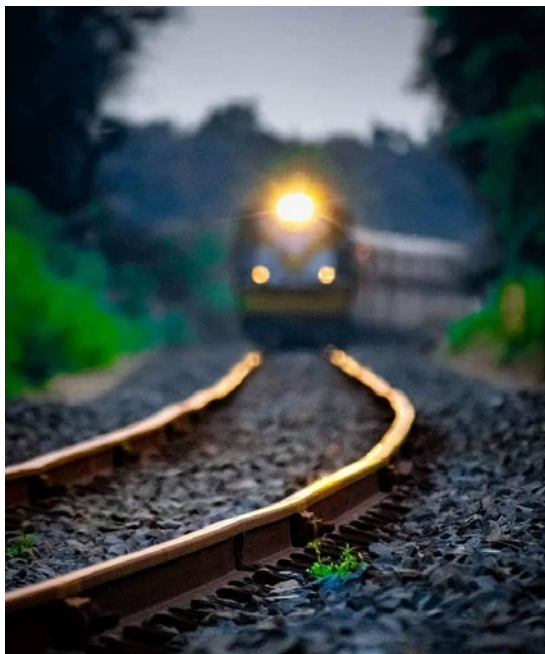
Închei aceste rânduri cu îndemnul de a ierta pe cel care ne-a greșit așa cum am fost și noi iertați de Domnul Hristos. Să ne rugăm Domnului Hristos, Sfântului ocrotitor sau Preasfintei Născătoare de Dumnezeu să ne ajute ca în acest an să găsim (și să urmăm) calea cea bună și să ne dea puterea de a ierta chiar în acea zi, chiar în acel moment, pe cel care ne-a supărat, pentru că nu există un medicament mai bun pentru calmarea sufletului și pentru dobândirea (rezervarea) unui loc alături de Sfinți, decât iertarea.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Pasageri pe calea mântuirii

Tuuuuuu, tuuuuuu, vine trenuuuuul!

Stăm liniștiți – dar nerăbdători – pe peron. Este întuneric, dar îl auzim cum se apropie! Cu toții strigăm „10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1...”. A sosit în gară! Este chiar trenul cu numărul 2026!

Până aici, acceleratul cu numărul 2025 ne-a condus atent, fără pic de întârziere, astfel încât să putem prinde legătura spre capătul drumului nostru: mântuirea.

Întotdeauna, locomotiva e condusă chiar de păzitorii noștri neînfricați, neobosiți și mereu cu aripile pregătite pentru a ne apăra de orice posibil accident sau necaz. După ce s-au asigurat că ne-au adus în siguranță, au trimis trenul spre retragere în depoul amintirilor, încărcat de marfă și de bogății adunate pe traseu. Dintre ele, s-au mai pierdut pe drum. La fel cum, dintre călători, câțiva au mai coborât și în alte gări... Unii au mai urcat pe parcurs, slavă Domnului pentru aceștia! Desigur, au fost și alții care au urcat fără bilet, Conducătorul S-a milostivit de ei și le-a îngăduit continuarea călătoriei, primindu-i în compartimentul dragostei Sale.

Pentru mine, trenul a fost puțin cam prea aglomerat de griji, dar mi-a asigurat toate condițiile unei experiențe plăcute. A fost calduț și am avut loc chiar lângă

fereastră, de unde am putut urmări frumusețile naturii, ale orașelor, ale oamenilor... Seara, chipul mi se oglindea în geam. Uneori era trist, îngândurat, alteori foarte mulțumit și împăcat.

Toți cei din vagonul meu au ajuns, alături de mine, la destinația momentană. Avem în bagaje doar virtuțile noastre și talanții pe care nu i-am îngropat. Ne urcăm acum împreună în trenul pe care l-am așteptat cu atât de multe emoții. Conducătorul ne îndeamnă să ne grăbim. Este loc pentru toată lumea, însă nu toți au scanat biletul spovedaniei...

Se atașează vagoane noi pentru cei ce vor mai fi chemați pe parcurs. Trenul pornește și se schimbă macazul.

În gară bate vântul, nu a rămas nimeni. Se mai aude doar jocul șinelor. Am primit cu toții – cei cu bilet, dar și cei fără bilet – iertare de la bunul nostru Dumnezeu și cel mai de preț cadou: încă o călătorie pe meleagurile urcușului nostru duhovnicesc! Să fim recunoscători pentru aceste daruri nemeritate și să nu le irosim!

Anii vin și pleacă în viața noastră, la fel ca trenurile în gară... La sosire, pe toți i-am primit cu bucurie, cu aceeași bucurie pe care o avem atunci când prindem trenul de legătură la câteva clipe distanță. Să întâmpinăm și Anul Nou cu nădejdea că vom avea un drum ușor, binecuvântat cu sănătate, pace în suflet și în gânduri, împliniri duhovnicești, hotărâre în cele bune, înțelepciune în alegeri, pocăință la vreme, dragoste față de toți și oameni frumoși care să ne ajute să sporim în virtuți!

În final, să ne achităm întotdeauna biletul ca să nu rămânem datori față de Conducătorul-Dumnezeu, pentru a ne putea întâlni cu toții – mântuiți – la linia de finish, de care povestea domnul Eugen în frumosul său articol de luna trecută.

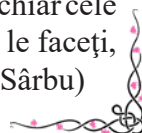
Călătorie plăcută, tuturor!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Timpul trece repede, este scump. A trecut o clipă, au trecut două, ai făcut pași spre mormânt. Cu timpul care a trecut nu te mai întâlnești. Folosiți timpul în folosul sufletului vostru, pentru viața de dincolo, nu-l pierdeți cu lucruri care nu ajută sufletul. Nu vă irosiți viața.

Ea ne este dată spre desăvârșirea sufletului pentru veșnicie. Și chiar cele necesare pentru trup, ori de mâncăți, ori de beți, în Domnul să le faceți, după cuvântul Sf. Ap. Pavel.” - Sf. Preot Mucenic Constantin Sârbu)

Pelerinaj la Sf. Cleopa Ilie și mănăstiri din zona Neamțului

Am vrut să aștern câteva gânduri despre acest pelerinaj în luna august, când a avut loc și să continui să scriu, dar faptul că nu poți scrie ceva ce nu s-a mai scris deja sub altă formă și că „mai lesne este nouă să iubim tăcerea”, cum zice într-o cântare la slujbe, m-a făcut să mă opresc.

Am fost la Sf. Cleopa Ilie să-i mulțumesc pentru că m-a ajutat să-mi iau examenul de bacalaureat și să ies dintr-o stare de boală sufletească și trupească. M-a ajutat prin viața sfinției sale despre care am aflat citind o carte, dintr-o ediție mai veche, în spital. Atunci a fost prima dată când am început să spun rugăciunea inimii și mi-am pus în minte că trebuie să ies din spital ca să ajung la duhovnic și apoi să îmi iau examenul.

Mai mersesem la părintele Cleopa împreună cu mama în vara anului 2013, după examen, când au început primele mele pelerinaje, dar nu se știa că este sfânt, însă am intuit ceva, pentru că până la cartea despre viața Sf. Cleopa nu puteam citi din cauza gândurilor și a lipsei de concentrare.

Cu ce m-am întors din acest pelerinaj? M-am întors cu mai multe daruri, doar pentru că am fost să mulțumesc. Cred că Dumnezeu revarsă și mai multă binecuvântare peste oamenii recunoscători sau îți trimite ceva ce doar El știe că sufletul tău îți dorea sau are nevoie, când nu te aștepți și când nici nu mai cauți. Consider că este modul Lui de a te surprinde cu „surprize divine” ca să simți iubirea Lui și să te bucuri.

Nu am vrut să cumpăr multe lucruri de la pangarele mănăstirilor. La unele dintre ele am admirat doar exponatele. Atunci am găsit icoana Sf. Cecilia și acatistul Sf. Cecilia, prăznuită pe 22 noiembrie. Îmi doream acatistul Sf. Cecilia pentru că este ocrotitoarea muzicienilor și a celor care nu se pot căsători, dar nu l-am mai găsit la Biserica „Sfântul Ilie” din oraș și eram resemnată că nu va mai fi adus. Când l-am văzut prima dată acolo l-am admirat, i-am făcut o poză, am trimis-o să știe și alții despre ea. Atunci nu știu de ce nu l-am cumpărat, dar sper ca pe viitor să fiu mai atentă și să nu ratez oportunitățile care se ivesc în viață.

La Mănăstirea Neamț am găsit, admirând obiectele, o panglică subțire numită

Brâul Maicii Domnului, atinsă de Brâul Maicii Domnului din Muntele Athos. Îmi doream cea panglică s-o am în casă ca pe ceva de preț. Am aflat, în luna noiembrie anul trecut, că femeile care nu pot avea copii se leagă cu panglica și au ceva anume de făcut. Am văzut cum arată și de atunci mi-am dorit s-o am, dar am păstrat aceasta în inima mea, ca pe o dorință tăcută care nu face zgomot. Am folosit panglica o perioadă pentru a birui un păcat. Mi-a fost de folos, dar am pus-o deoparte, pentru ca s-o folosesc mai rar, să nu devină o rutină și să nu banalizez sfîntenia și puterea Maicii Domnului.

De asemenea, panglica am folosit-o o dată pentru că mă durea antebrațul. Ea se poartă și de către persoane bolnave cu un angajament din partea lor că vor duce o viață creștinească.

În acest pelerinaj am luat o carte subțire cu mine: „Când ești nedreptățit”, de Avva Zosima. O doamnă își dorea foarte mult cartea pentru că avea ceva probleme de familie. Am stabilit că o voi împrumuta dacă o termin de recitat în timpul pelerinajului. Doamna aceea și-o dorea mult, a întrebat de carte la magazinele bisericești, dar fără succes. Eu o citisem mai demult și știam că am luat-o din Suceava, de la Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou”. Eram sigură că nu o găsesc nicăieri. La ultima mănăstire am văzut cartea și i-am cumpărat-o, căci ea nu era prezentă acolo. Nu îmi venea să cred. Și dânsa a rămas surprinsă!

Pe drum, îmi pierdusem un metanier și mi-a cumpărat dânsa de la Mănăstirea Sihla altul și ulei de la candela Sf. Teodora. Dacă dânsa a vrut să îmi facă o bucurie, și Dumnezeu prin mine i-a răsplătit-o, cartea ajungând mai devreme la ea. Până la urmă, am găsit metanierul și m-am bucurat, pentru că îl promisem de la o bătrânică care Îl iubește pe Dumnezeu și voiam să îl am amintire.

O altă dorință a mea era să merg la Sf. Gheorghe Pelerinul de la Văratice. În una dintre taberele de la Mănăstirea Oașa, unde Sf. Gheorghe Pelerinul este ocrotitor, am văzut un documentar despre acesta. M-a marcat acel film și îmi doream să ajung măcar o dată în viață la Văratice. Anul acesta am avut bucuria să vină moaștele Sf. Gheorghe Pelerinul în Botoșani pentru că se organizase Pelerinajul Învierii, fiind ziua Sf. Mare Mc. Gheorghe, ocrotitorul orașului. A fost o mare binecuvântare și bucurie când am ajuns, prin acest pelerinaj, în vizită la locul unde se află sfintele moaște ale Sf. Gheorghe.

Poate dacă aș fi scris în luna august acest text mai așterneam și alte gânduri, dar fiind perioada postului și ziua Sf. Mc. Cecilia am simțit nevoia să pun în practică acel gând și să continui să scriu pentru sufletul meu, pentru Hristos și despre cum lucrează El în viața mea, dacă ochii mei sesizează lucrarea Lui.

Slavă Domnului și Sfinților Săi pentru toate!

Autor: Lavinia Olteanu

Ajutorul la începuturile nevoinței duhovnicești

— *P*ărinte, Dumnezeu ajută pe om mai mult la începuturile nevoinței sale duhovnicești?

— Da, la primii pași ai vieții duhovnicești Dumnezeu ajută mult pe om, precum și părinții îi apără pe copiii lor mai mult atunci când sunt mici. Pe măsură ce cresc, nu se mai îngrijesc de ei atât de mult, deoarece copiii încep să-și folosească mintea lor. La începutul nevoinței sale, omul simte intens Harul lui Dumnezeu. După aceea, Dumnezeu îl lasă puțin, ca să se nevoiască și să se îmbărbăteze duhovnicește.

Eu am plantat câteva roșii. La început le udam în fiecare zi, după aceea însă le-am lăsat. Când ajungeau să li se îngălbenească frunzele, atunci le udam. Cât timp rămăneau neudate, se zoreau și căutau să-și adâncească rădăcinile lor ca să afle umezeală. Apoi au legat și rod. Dacă le-aș fi udat mereu, s-ar fi înălțat numai și rădăcinile lor ar fi rămas la suprafață.

— Părinte, ați spus că omul la începutul nevoinței sale simte Harul lui Dumnezeu, dar apoi este părăsit de acesta pentru puțin.

— Da, Dumnezeu ia harul pentru ca omul să se smerească și să înțeleagă ajutorul

Său.

– Schimbarea aceasta nu este puțin dureroasă?

– Nu, pentru că Dumnezeu nu-l părăsește cu totul. Când omul începe să lucreze duhovnicește, Dumnezeu îi dă, de pildă, și câte o...„ciocolată”. Astfel începe încet-încet să învețe să lucreze, iar uneori primește și câte-o...ciocolată. Dar, atunci când Dumnezeu nu îi dă ciocolată, iar omul încetează să mai lucreze și spune: „Mai întâi mâncam ciocolate, acum nu mai mănânc niciuna. Oh, ce am pățit!?” – nu sporește. Adică omul trebuie să se bucure și atunci când nu primește ciocolată. Să nu vrem ca Hristos să ne ajute fără ca noi să ne ostenim, să nu cerem pogorăminte, pentru că atunci vom fi necercați, neinstruiți.

Și în armată, cei ce sunt instruiți bine nu mor. Atunci când omul este ajutat mereu, în cele din urmă rămâne neajutat. Pe mine mă mișcă faptul că Hristos nu ajută mereu. Simt ca și cum aș fi elev, iar profesorii au pretenții de la elevi.

Este greu ca să treacă cineva la examenele duhovnicești. E trebuință de neîncetată supraveghere de sine și silință. Numai așa sporește cineva duhovnicește. Oare lui Dumnezeu Îi este greu să ajute mereu pe fiecare om? Dar, omul nu este ajutat în felul acesta. Un copil răsfățat, căruia părinții îi dau mereu ciocolate și vrea numai să i se dea, va deveni trândav, nenorocit și vrednic de plâns. La fel și omul, dacă primește mereu ajutorul lui Dumnezeu, fără ca el însuși să se ostenească, niciodată nu se va coace duhovnicește. De aceea, deși la începutul vieții duhovnicești Dumnezeu ajută pe om, după aceea încet-încet se retrage, pentru ca omul să înțeleagă că trebuie și el să facă tot ce poate. Iată, pe copilașul cel mic părinții lui nu-l țin mereu de mână ca să meargă, ci îl lasă puțin să meargă și el singur, iar atunci când este gata să cadă, hop!, îl prind. După aceea, copilul înțelege că puterile lui ajung numai pentru a merge ținându-se de balustradă. Dacă copilul merge numai când este ținut de mână, iar atunci când îl lasă nu se prinde de balustradă ca să meargă și astfel, încetul cu încetul, să se întărească, ci se așază jos, nu va învăța niciodată să meargă, pentru că n-a făcut ceea ce putea să facă.

– Omul simte că mai întâi a primit ajutor dumnezeiesc, iar după aceea nu-l mai are?

– Dacă omul nu se supraveghează pe sine însuși, nu simte nimic.

Cuviosul Paisie Aghioritul – „Trezire duhovnicească”, Editura Evanghelistos

Însemnătatea Sfântului Ioan Botezătorul

Cinstitul Înaintemergător și Botezător Ioan a avut un rol important în Botezul lui Hristos. El a fost o mare personalitate și un mare profet care s-a aflat în punctul de trecere dintre Vechiul și Noul Testament, pentru că a fost ultimul profet al Legii vechi și primul ce aparține Legii noi.

El a fost zămislit în chip minunat, adică s-a născut prin intervenția lui Dumnezeu, însă nu de la Duhul Sfânt, ci prin sămânță, din tatăl său, Zaharia. Smerenia lui era nesfârșită, iar felul său de viață arăta că ajunsese la o mare împărtășire din har.

Cinstitul Înaintemergător era rudă cu Hristos, pentru că mama lui, Elisabeta, era rudă cu Maica lui Hristos. Bunavestire a Maicii Domnului s-a petrecut atunci când Cinstitul Înaintemergător era un făt de șase luni, în pântecul mamei sale, de unde înțelegem că Ioan Botezătorul era cu șase luni mai mare decât Hristos.

Sfântul Ioan Înaintemergătorul a luat Duh Sfânt, Care l-a făcut profet încă din pântecul mamei sale. Atunci când Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care tocmai zămislise prin puterea Duhului Sfânt, a salutat-o pe Elisabeta, „pruncul a săltat în pântec” (Luca 1, 41). El a transmis darul proorocirii și mamei sale, pentru că aceasta a recunoscut-o pe Maica Domnului (Sfântul Grigorie Palama). Multe sunt atributele care îl caracterizează pe Ioan Înaintemergătorul. Cuvântul „Ioan” înseamnă darul lui Dumnezeu, iar „Prodrom” (Înaintemergător) înseamnă „cel care deschide calea”, adică „cel care anunță venirea lui Mesia”. Se numește Botezător, pentru că l-a botezat pe Hristos. În rânduiala Bobotezei, Cuviosul Cosma Melodul, Episcopul Maiumei, îl denumesc prin trei sintagme și anume: voce a Cuvântului, candelă a luminii și luceafăr al soarelui.

Dacă Fiul lui Dumnezeu este Cuvântul Tatălui în ipostas, Ioan este vocea Cuvântului; dacă Hristos, ca Dumnezeu, este lumina veșnică și nezidită, Înaintemergătorul este candela; dacă Hristos este soarele dreptății și soarele luminos al Dumnezeirii, Ioan este luceafărul, adică vestitorul de ziua, care anunță răsărirea soarelui. Astfel, toate denumirile atribuite și expresiile prin care acesta este desemnat sunt legate de lucrarea sa principală, care este anunțarea venirii lui Mesia.

Sursa: Mitropolitul Hierotheos Vlachos – „Predici la Marile Sărbători”, Editura Egumenița

Strofe pentru suflet

O sărbătoare-n fiecare zi

S-a dus Crăciunul, Anul Nou s-a dus,
Mai așteptăm Botezul lui Iisus,
Apoi vom continua să ne trăim
Aceleași vieți pe care ni le știm..

În orice an mă întristez la fel,
Văzând că-ncet, încet uităm de El
Și ne întoarcem în cotidian
Cu-aceeași fugă oarbă după ban..

Aș vrea Crăciun în fiecare zi
Sau Bobotează veșnic dacă-ar fi
Și n-aș mai vrea o clipă nicăieri
Fără lumina Sfintei Învieri..

O sărbătoare e un mare dar,
E-o clipă de sfințenie și har
În care bunul nostru Dumnezeu
Ne-arată cum se va trăi mereu

De vom trăi acum cu El în gând,
Luptând să nu Îl supărăm nicicând,
Dorind poruncile să-I împlinim,
Și încercând mereu să Îl slăvim.

Crăciunul, iată, a trecut de-acum
Și Anul Nou dispare-ncet în fum,
Dar noi cu Dumnezeu putem trăi
O sărbătoare-n fiecare zi!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Nostalgie de iarnă

Am sărbătorit Crăciunul,
Am intrat și-n Noul An,
A trecut și Sfânt' Vasile
Și Botezul în Iordan..

Domnul a crescut în grabă,
Prea în grabă-aș zice eu,
Nostalgia mă cuprinde,
Că așa-s de felul meu.

Nu mă satur niciodată
De Iisus înfășețel,
Mi-aș dori ca toată iarna
Să Îl văd așa pe El,

Dar Scriptura-L circumcide
Și-L trimite imediat
La Ioan Botezătorul
Ca să fie botezat..

Sărbătorile de iarnă
Din păcate au trecut,
Dar în suflete și-n inimi
Ne-au lăsat un gust plăcut.

Ne-am simțit copii alături
De Iisus înfășețel,
Domnul a crescut în grabă
Și-am crescut și noi cu El..

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Dragostea Domnului

Se spune că, odată, un om mergea printr-un deșert. Nu mai putea de oboseală; nu mâncase nimic de mai multe zile, apă nu mai avea, iar soarele puternic îl topea cu razele sale de foc. În afară de întinderea nesfârșită de nisip dogoritor, nu se vedeau decât urmele omului, urmele pașilor săi.

Deodată însă, omul a observat că alături de el au apărut și alte urme, ca și când mai era cineva, o persoană ce mergea odată cu el și ale cărei urme le putea vedea alături de ale sale. Speriat, a strigat:

- De ce sunt patru urme în nisip, când eu sunt singur? Cine ești și de ce nu te văd? Dar, o voce i-a răspuns:

- Sunt Dumnezeu! Nu ești singur, fiindcă Eu merg alături de tine. Astfel, vei fi ocrotit de orice rău și vei ajunge cu bine la capăt!

Omul a căzut în genunchi și I-a mulțumit Domnului că S-a îndurat de el, după care și-a continuat drumul, convins că acum va reuși. Și a mers, a mers, până când într-un final a simțit că nu mai poate face un pas măcar. Căzut în genunchi, a privit în spate și ce i-a fost dat să vadă? Pe nisip, nu se vedeau decât urmele pașilor săi.

- Doamne - a spus omul îndurerat - de ce m-ai părăsit, de ce nu sunt decât două urme în nisip?!

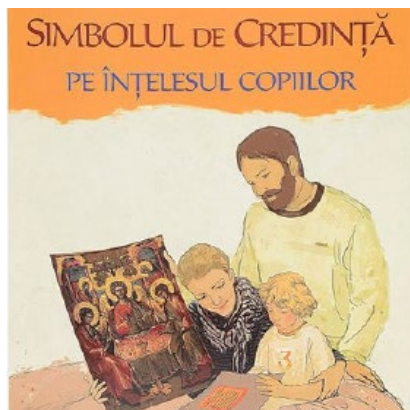
Dar, aceeași voce i-a răspuns cu blândețe:

- Pentru că, până acum, Eu te-am dus în brațe.

Deodată, omul nostru a simțit ceva rece, rece, și a deschis ochii. Visase. Toropit de oboseală, încins de lumina soarelui, căzuse în nisip, ajuns la capătul puterilor. Dar, în timpul somnului, fusese găsit de o caravană. Câțiva negustori îl ridicaseră și îl stropiseră cu apă. Atunci când a simțit apa rece pe față s-a trezit, amintindu-și de visul său.

- Binecuvântat să fie Domnul! a strigat omul. Cum de m-ați găsit?

- Am văzut niște urme în nisip și ne-am dat seama că cineva s-a rătăcit. Erau, într-adevăr, urmele tale.

- Voi credeți că urmele mele v-au adus aici? Nu, Dumnezeu, Care S-a îndurat de suferința mea, El v-a călăuzit pașii spre mine, altfel aș fi murit.

Sunt unii oameni care nu văd că Dumnezeu se îngrijește de ei. Nu văd că Domnul, din iubire, caută mereu să îi ajute. Ei uită de cele sfinte și de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu uită niciodată de ei. Ferice de aceia care văd că toate - sănătatea, puterea de muncă, fericirea - țin de Dumnezeu și că doar prin puterea Lui putem fi mântuiți. Ferice de aceia care au mereu încredere în ajutorul Domnului.

„Chiar dacă noi ne îndepărtăm uneori de Dumnezeu, Dumnezeu rămâne mereu aproape de noi.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Omul ipocrit

După ce a muncit câteva ceasuri pe câmp, un țăran s-a așezat la umbra unui pom să se odihnească. Deodată, lângă el a venit în zbor o rață sălbatică și s-a oprit chiar alături, să ciugulească boabele căzute pe ogor.

Ușor, țăranul și-a scos căciula și - zdup! - a prins pasărea.

- Ce noroc pe capul meu, și-a zis. O să fac un foc de vreascuri și o să prăjesc rața asta. Să vezi ce bună o să fie!

Dar, în timp ce încerca să scoată pasărea de sub căciulă, aceasta se strecură repede pe lângă mâna omului și, ridicându-se imediat în zbor, dusă a fost. Privind cu necaz după ea, țăranul a mai zis:

- O, ce suflet bun am! Sper ca Dumnezeu să vadă cum m-am îndurat de pasărea aceasta dându-i drumul și să mă răsplătească pentru binele pe care l-am făcut!

Oare ce răsplată ar fi meritat un asemenea om? Cel ce încearcă să ascundă un păcat cu alt păcat, o minciună cu altă minciună, un rău cu alt rău, acela singur se păcălește. Așa cum întunericul se alungă doar cu lumină, tot astfel răul nu poate fi alungat decât cu bine.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfânta Tomaida din Lesbos

Sfânta Tomaida s-a născut la Mitilina, din părinți cu dare de mână, pe nume Mihail și Cali, vestiți pentru credința lor. Potrivit Sinaxarului grecesc, părinții ei erau „o pereche minunată, plină de fericire și blagoslovenie”.

Însăși Maica Domnului i s-a arătat lui Cali, când nu avea copii, spunându-i că o va naște pe Tomaida.

La vârsta de douăzeci și patru de ani, Tomaida s-a căsătorit cu Ștefan, care s-a dovedit a fi „cununa ei de spini”. Deși era frumoasă, virtuasă, bună gospodină și soție evlavioasă, nedându-i prilej de nemulțumire, totuși el s-a purtat cu ea foarte rău. În ciuda muceniei sale casnice, Tomaida și-a urmat viețuirea plăcută lui Dumnezeu. Zi și noapte trudea în casă, țesând haine pentru săraci și dând mese flămânzilor. Căuta cu osârdie pe nevoiași pentru a-i ajuta. Cercetarea Sfintelor Scripturi era desfătarea ei cea mai mare, iar rugăciunea, privegherile și mersul la sfintele slujbe din biserici îi erau cea mai mare mângâiere.

Soțul ei însă îi era mereu potrivnic. Era necredincios, zgârcit și lacom; vorbea în doi peri cu sfânta sa soție, batjocorindu-i credința și dragostea. Și nu numai atât, dar o bătea cu sălbăticie peste tot trupul. Însă ea a rămas neclintită, încrezându-se mereu în voia lui Dumnezeu. Ba chiar se bucură că suferă mucenicește din pricina dragostei pentru aproapele (adică soțul ei). Căci nu a încetat să-și iubească soțul și a încercat să nu-i dea nicio pricină de supărare.

Prin acest chip de viețuire Sfânta s-a făcut vas curat al Duhului Sfânt și a fost aflată vrednică să facă minuni. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, soțul ei nu s-a căit. Moartea i-a venit de pe urma loviturilor primite. Deci, după treisprezece ani de mucenie în căsnicia sa, ea și-a aflat odihnă. Avea treizeci și opt de ani.

Sfânta Tomaida a fost îngropată în mănăstirea unde mama sa ajunsese stareță. Mormântul ei s-a făcut izvor de multe tămăduiri. Ea a urmat să-și dovedească dragostea pentru soțul său chiar și după moarte. Ajuns îndrăcit și cu o viață jalnică, el a fost adus la mormântul ei, unde s-a tămăduit. Din acea clipă el a început să trăiască o nouă viață de virtute și evlavie. Vreme de veacuri, cinstitele ei moaște au rămas nestricate. Rănile pe care i le făcuse soțul se vedeau îndeosebi pe mâinile ei.

Sursa: David și Mary Ford – „Viețile sfinților căsătoriți”, Editura Sophia, București

Sfântul Antonie cel Mare (17 Ianuarie)

Sfântul Antonie cel Mare a trăit în secolul al III-lea și începutul secolului al IV-lea. Este socotit a fi întemeietorul vieții monahale și este probabil cel mai reprezentativ ascet pentru duhul vieții călugărești. Născut în satul Coma din Egiptul de Mijloc, în anul 251, acest mare luminător al credinței a fost fiul unor țărani creștini înstăriți. În acest mediu a deprins calea credinței. Pe când Antonie avea 20 de ani, după moartea părinților săi, întrebându-se despre drumul său în viață, fericitul a auzit în biserică cuvintele lui Hristos: „Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi” (Matei 19, 21). Antonie, punând aceste cuvinte în inima sa, și-a împărțit averea la săraci, și-a încredințat sora unei comunități de fecioare și s-a retras în singurătate.

După ce în anul 310 a făcut o călătorie în Alexandria pentru îmbărbătarea creștinilor prigoniți din cauza persecuției lui Maximian, Antonie s-a stabilit, în anul 312, în adâncul deșertului, pe muntele Kolzim. Aici a rămas Sfântul până la sfârșitul vieții, împreună cu doi ucenici, nemaipărăsindu-și locul, decât doar pentru a-și vizita discipolii și pentru a doua sa călătorie spre Alexandria, în sprijinul Sfântului Atanasie cel Mare, persecutat de arianiști.

Sfântul Antonie a trecut la cele veșnice în anul 356 d. Hr. în deșertul de pe malul drept al Nilului. Informațiile pe care le avem despre Sfântul Antonie sunt relatările Sfântului Atanasie, ucenicul său. Iată ce spune Antonie despre trecerea sa la Domnul: „Eu, o, fiilor, precum este scris, mă duc pe calea părinților, căci mă văd singur chemat de Domnul; iar voi treziți-vă, ca pustnicia voastră cea veche să nu o pierdeți, ci ca și cum ați face început de pustnicie, așa sărguiți-vă să păziți osârdia voastră întregă. Că știți pe diavolii cei ce vă bântuiesc, știți cum sunt de sălbatici, dar neputincioși cu puterea; deci, nu vă temeți de dânsii, ci mai vârtos să credeți în Hristos de-a pururea. Apoi, ca și cum fiecare ați muri, așa să viețuiți, luând-aminte și pomenind sfaturile pe care le-ați auzit de la mine.”. După ce zise acestea și aceia l-au sărutat ca niște prieteni, au văzut îngerii care veniră la dânsul și, bucurându-se de dânsii, el și-a întins picioarele și, zăcând cu fața în sus, se arăta vesel; după aceea și-a dat sufletul și s-a dus la Sfinții Părinți.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Ianuarie 2026

- 1 J (†) **Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; †) Sf. Ier. Vasile cel Mare și mama sa, Sf. Emilia**
- 2 V Sf. Silvestru, Ep. Romei; Cuv. Serafim de Sarov; *Înainteprăznuirea Botezului Domnului;*
- 3 S Sf. Prooroc Maleahi; Sf. Mc. Gordie
- 4 D Soborul Sf. 70 de Apostoli; Cuv. Teoctist, egumenul de la Cucumia Siciliei

Duminica dinaintea Botezului Domnului - Ap. II Timotei IV, 5-8, Ev. Marcu I, 1-8, glas 5, voscr. 8

- 5 L Sf. Sfințit Mc. Teotempt și Sf. Mc. Teona; Cuv. Sinclitichia (*Ajunul Botezului Domnului*)
- 6 M (†) **Botezul Domnului (Dumnezeiasca Arătare - Boboteaza)**
- 7 M (†) **Soborul Sf. Prooroc Ioan Botezătorul și Întemernegătorul Domnului**
- 8 J Cuv. Gheorghe Hozevitul și Emilian Mărturisitorul; Cuv. Domnica
- 9 V Sf. Mc. Polieuct; Cuv. Eustratie
- 10 S Sf. Grigorie, Ep. Nisei; Sf. Ier. Dometian; †) **Sf. Cuv. Antipa de la Calapodești**
- 11 D † Cuv. Teodosie cel Mare, începătorul vieții de obște; Cuv. Vitalie

Duminica după Botezul Domnului - Ap. Efeseni IV, 7-13, Ev. Matei IV, 12-17, glas 6, voscr. 9

- 12 L Sf. Mc. Tatiana diac. și Eutasia
- 13 M **Sf. Mc. Ermil și Stratonice;** Cuv. Iacob, episcop de Nisibe
- 14 M Cuv. Părinți uciși în Sinai și Rait; *Odovania Praznicului Botezului Domnului;*
- 15 J Cuv. Pavel Tebeul și Ioan Colibașul
- 16 V Închinarea cinstului lanț al Sf. Ap. Petru; Sf. Mc. Pevsip și cei împreună cu el
- 17 S † Cuv. Antonie cel Mare
- 18 D † Sf. Atanasie și Chiril, Arhiep. Alexandriei

Duminica a 29-a după Rusalii (Vindecarea celor zece leproși) Ap. Coloseni I, 12-18, Ev. Luca XVII, 12-19, glas 7 voscr. 10

- 19 L Cuv. Macarie Egipteanul; Sf. Ier. Arsenie și Marcu; Sf. Mc. Eufrasia
- 20 M † Cuv. Eftimie cel Mare; **Sf. Mc. Eusebiu; Sf. Mc. In, Pin și Rim**
- 21 M Cuv. Maxim Mărt.; Sf. Mc. Neofit, Evghenie, Candid, Valerian și Achila
- 22 J Sf. Ap. Timotei; Sf. Cuv. Mc. Anastasie Persul
- 23 V Sf. Sfințit Mc. Clement al Ancirei; Sf. Mc. Agatanghel
- 24 S Sf. Cuv. Xenia; Sf. Xenia din Petesburg (*Tedeum*)
- 25 D (†) Sf. Ier. Grigorie Teologul; Cuv. Publie; †) **Sf. Bretanion, Ep. Tomisului**

Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau) - Ap. I Timotei IV, 9-15, Ev. Luca XIX, 1-10, glas 8, voscr. 11

- 26 L (†) **Sf. Ier. Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei;** Cuv. Xenofont, soția sa Maria și fiii lor, Arcadie și Ioan
- 27 M † Aducerea moaștelor Sf. Ioan Gură de Aur; Sf. Marciana, împărăteasa
- 28 M Cuv. Efrem Sirul, Paladie și Iacob
- 29 J Aducerea moaștelor Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
- 30 V (†) **Sf. Trei Ier.: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur; Sf. Sfințit Mc. Ipolit, Ep. Romei**
- 31 S Sf. Mc. Doctori fără de arginți Chir și Ioan

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

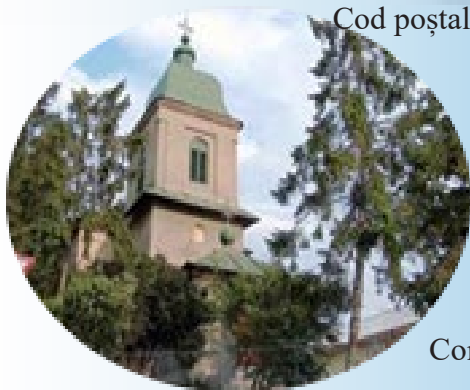
Cuprins:**Pag.**

Încotro ne îndreptăm?	1
Pasageri pe calea mântuirii.....	4
Pelerinaj la Sf. Cleopa Ilie și mănăstiri din zona Neamțului	6
Ajutorul la începuturile nevoiței duhovnicești	8
Însemnătatea Sfântului Ioan Botezătorul	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfânta Tomaida din Lesbos	14
Sfântul Antonie cel Mare	15

Colectivul de redacție:**Președinte:***Pr. Iulian Negru***Tehnoredactarea:***Eugen Antohi***Corectare text:***Ioana Sanciuc***Colaboratori:***Sorin Pavel**Xenia Cliucinicov**Gabriel Luca**Irina Ștefania Vaida***Adresa redacției:**

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru**Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218**Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.comHttp: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424